

יומן המורה

אילנה לבנברג

מבוא

בית הספר התיכון שבו אני מלמדת מתמטיקה בחטיבה העליונה התחיל לשלב בשנת הלימודים תשנ"ד, בכיתות ז, הוראה בעזרת המחשב לידתו של שינוי זה והחדרתו היו מלווים בהרבה מאוד התלבטויות החל מהחלטה באיזו תכנית לבחור ועד לדפוס העבודה שיש לאמץ

את השנה הראשונה להשתתפותי בפרוייקט התחלתי עם מכלול גדול של ספקות לאור זאת תכננתי לתעד את ההוראה ביומן אישי ולנסות לגבש עמדה בסוף השנה לגבי ההמשך

כתיבתו של היומן הייתה קשה בתחילת השנה ראיתי בו דרך "לשחרור קיטור" וביטוי ללבטים, בהמשך גיליתי שבהיותו "ראוי" למתרחש בכיתה לא תמיד גרם לי נחת אני משתדלת להציג תמונה אובייקטיבית של הנעשה בשיעור ושל התחושות האישיות שלי אחר-כך, ולהסיק מסקנות לשיפור

יום ג

היום זה יום של הקרנה ממוחשבת בלגן בהתחלה, כמו תמיד לא כולם רואים מה שמוקרן הכיתה לא נוחה, צפוף בקושי הספקתי משהו בשיעור קשה לי לשלוט על הסדר ועל הלמידה ברגע שחשוך בכיתה מיד מדברים ואני לא תמיד מבחינה אם אלה "פטרטי למידה" ברגע שאני עסוקה בהזזה במחשב (ואני עדיין לא שולטת בזה כמו שצריך) הם מדברים, ואולי לא כל כך מעניין אותם כל הסיפור הזה ההתנסות במחשב היא הרבה יותר טובה השיעור נטו היה אולי 20 דקות ענבלי וקרין צחקו כל הזמן ולא ידעתי אם לזרוק אותן או לא הערתי להן אבל זה לא עזר החושך לא מאפשר כתיבה אלא רק הקשבה ודיון כתתי למרות שהוא לא חושך מוחלט, חסרות לי עיני התלמידים שלפיהן אני מחליטה אם "קולטים" אותי (האם תלמיד שמסתכל גם מבין יי)

יום ה, שיעור במחשב

זה המפגש הכמעט ראשון שלהם עם המחשב חלק מהכיתה הגיע באיחור, חלק לא ידע וחלק כנראה סתם הסתובב במדרגות לא כולם ידעו מה צריך לעשות למרות ההכנה יש אסיסטנט במעבדה אבל אני עצמי לא יודעת איך להפעיל אותו אריק האסיסטנט

1 כל השמות ברשימה זאת הם בדויים

הוא מורה, עולה חדש, שתפקידו לעזור לי במעבדה הוא עבר השתלמות מיוחדת בתכנית ובהפעלת מחשבים היום, במפרש, לא באתי מוכנה ולא נתתי הוראות ברורות לגבי צורת הגשת הדו"ח

כל שיעור אני מגלה שאין יותר מ-20 דקות עבודה רצופה זה קורה, כנראה, גם בשיעורים פרונטלים רגילים, רק כאן במחשב זה בולט יותר בכל זאת היו תלמידים שהצליחו לעשות משהו

לגבי עניין הזוגות והשאלה איך עובדים במחשב – עוד לא פתרתי את הבעיה הכיתה צפופה מאוד, 37 תלמידים סביב 20 עמדות מחשב, קשה מאוד למה המורים של השנה הקודמת לא סיפרו לי? אספתי דו"חות בסוף השיעור גם זה סיפור קשה מכל שיעור מצטברים המון דו"חות, עוד לא החלטתי אם לקחת רק מדגם מייצג או לאסוף מכולם אז אני אוספת מכולם מזל שעובדים בזוגות, אחרת הייתי טובעת בים של עבודה

יום ו

רעש מכיתות סמוכות אי שקט גם בכיתה שלי זה יום שישי, שעה שלישית חוסר ריכוז נורא

החזרתי את הדו"חות עם הוראות, המצב לא טוב לא ידעו מה לעשות ניסיתי לטפל בנקודות חולשה, בכיתה בלי מחשב ובלי צג זה קשה מאוד שוב חזרתי על המושגים "השערה", "חקירה" לחלק זה בוודאי יותר ברור עכשיו, אבל אני עדיין רחוקה מלדבר בשפה שלהם הפער ביני לבנים גדול מאוד

יש תלמידים שלא כותבים, יש תלמידים שלא עושים כלום תמיד ידעתי שבכיתות החטיבה יש תלמידים של "חינוך מיוחד" אבל כשזה בכיתה שלך את רוצה שכולם ילמדו ואין לך כלים והכשרה לתלמידים כאלה לפחות שמונה תלמידים "שאינם איתני", זה אחוז גבוה מאוד טוב, הם לפחות לא מפריעים (הגעתי לכך, שמה שמפריע לי זה רק השקט!)

יש פער גדול ביני לבין הילדים בתחום ההבנה אני מרגישה את זה אני מצליחה להקנות את הידע שלי לקבוצה קטנה בלבד ואולי לעורר בהם קצת סקרנות גם דיברתי יותר מדי בשיעור, ומיד מורגש באי-שקט אני עדיין לא חשה את הכיתה בגלל הגודלי בגלל השיטה אחרי כל-כך הרבה שנים בהוראה אני מגלה כמה גדול הפער בין מה שאני מבינה לבין מה שהייתי רוצה שהם יבינו

יום א

שעה ראשונה – הקרנה ממוחשבת באתי מוכנה מאוד בדיקת שיעורי הבית עברה בסדר, ההקרנה במחשב הייתה די טובה אבל לא נשאר כבר זמן לדיון עדיין החלק הטכני לוקח יותר

מדי זמן חוסר המיומנות שלי מציק לי הייתי רוצה שזה יזרום כמו כתיבה על הלוח, וזה לא כך זה כנראה חלק מהקשיים של הסתגלות לתכנית אני לא עובדת מספיק בבית

שעה שנייה (קיבלתי שעת מעבדה לא מן המניין), לא היה חשמל במעבדה ובצפיפות הנוראית רצייתי להתחיל ללמד רגיל ואז "חזר" החשמל הייתי גם לבד, בלי אריק היה קשה מאוד זה מוכיח שבכל זאת אסיסטנט זאת עזרה רצינית חלק מהתקלות לא פתרתי לפחות מבחינת התוכן היה להם ברור מה לעשות עדיין לא הצלחתי להגיע ל"שלווה" – למצב שכולם עובדים ואני רק משייטת בין השולחנות והמסופים (חלום גן עדן) אני עדיין כל הזמן במתח ופותרת בעיות בווערות עכבר לא עובד, תכנית שלא עולה, לא יוצא וכו'

יום ה, מעבדה

הפעם נכנסו די מהר וכבר מסתדרים מהר יותר לעבודה במעבדה עדיין יש בעיה של מריבה על הרכב הזוגות בתחילה ניסיתי לתת להם כרצונם בזוגות שהם בחרו, אבל עם הזמן עשיתי שינויים, ולא תמיד לטובה רון, חנן ושמוליק תלמידים חלשים, המגיעים תמיד באיחור של כמה דקות, לא משתבצים בעבודה

קשה לי להתרגל לחוסר שקט כאשר כולם עובדים אריק אומר שזה בסדר, כולם עובדים, אבל אני עדיין לא התרגלתי לחוסר השליטה שלי בכיתה אני לא רואה את כולם והם יושבים מול המחשב אני לא "הכי חשובה" בכיתה ואולי לא הסמכות הבלעדית המחשב הרי גם בודק את נכונות התשובות

בזמן שכולם עובדים אני עדיין לא מוצאת את מקומי את זה לא לימדו אותנו בשום השתלמות כל הזמן דיברו שהתלמידים "צריכים לעבוד" אני מציצה מעבר לכתפיים שלהם, רואה מה הם עושים ולא בדיוק יודעת מתי להתערב, או אולי לא להתערב בכללי יש רגעים שאני מרגישה מיותרת, אני שמחה מאוד שמישהו קורא לי לעזרה האם צריך להפריע לתלמידים שעובדים? לשאול שאלות? לעודדי? להעלות שאלות חקירה נוספות?

אחרי השיעור נשארתי תלמידים לעבוד בהפסקה, כי לא סיימו את הדו"ח (מתוך עניין או אולי מתוך חשש להערכה על הדו"ח) אני נותנת הערכה בלבד על הדו"חות, אבל אולי ציון ממש היה מעודד יותר

ניגשה אלי דנה שהיא תלמידה טובה מאוד, ואמרה לי שהיא עדיין לא מסתדרת עם המיחשוב זאת דוגמה נהדרת של תלמידה שרגילה להוראה פרונטלית והולכת לאיבוד בלי הוראות מדויקות של המורה נדמה לי שקשה לה עם כלי-כך הרבה "הרהורים" ושאלות חקירה שאין להן פתרונות חד-משמעיים זה אחד הדברים שהתכנית "שוברת" אצל הילדים אין תשובות חד-משמעיות, "נכון" או "לא נכון" יש אפשרויות רבות לתשובות נכונות

אני עדיין מודאגת בנושא הזוגות, בעיקר אלה שלא עובדים טוב מישהו הציע לי לעשות הגרלה (האם שיטת ה"טוטו" טובה?)

היום גיליתי שתלמידים חלשים מיד מעלים במחשב את ה"מחשבון" על כל מקרה, אולי יודקו לחישובים זה אומר שקשה להם בחישובים פשוטים הנושא שווה בדיקה יותר מעמיקה

יום ו

שוב יום ו עבר שבוע ולא בדקתי מה עלי לשפר לקראת השבוע הבא החומר הולך ונעשה מסובך אם לא אתכונן היטב יהיו אלה שיעורים מבוזבזים תמיד נדמה לי שצריך להתכונן יותר ושלא הכול סגור ביחס לחטיבה העליונה אני מקדישה כאן המון זמן להכנה בכיתה יא אני יכולה רק לתכנן הכול בראש וזה יהיה שיעור "לא רע" כאן חוסר הביטחון צף בכל פינה גם גיל הילדים הוא בעיה בשבילי, אני בעצם לא "מרגישה" אותם, אני לא יודעת מה הבינו ומה לא

הכנתי שיעור פרונטלי בנושא מבוא למשתנים שיעור פרונטלי מעלה לי קצת את הביטחון אם אני רואה את העיניים של כולם אז יש לי הרגשה שאני מלמדת (אכזי)

השיעור היה מוכן היטב דיברתי מעט מאוד ביחס לשיעורים קודמים לתלמידים הדברים היו ברורים ברגע שהתחיל הדיון הכיתתי הרגשתי שמשחו נספג

נתתי שיעורי בית "מסודרים", מה שלא קורה בסוף שיעור מחשב (וזאת עוד בעיה שלא פתרנו) לא לכולם יש מחשב בבית, כך שהשיעורים חייבים להיות בכתב ולא הכול מתאים תמיד הרעש, המהומה בחדר המחשב (שהוא פיסיית גם קטן יותר מחדר רגיל) הדברים לא מאורגנים המסך גוזל ממני את קשב התלמידים וחלקם יוצאים בלי לשמוע דברים חשובים בנושא שיעורי בית ואז בשיעור הבא יש לי בעיה גם זה נוהל שאמצא לו פתרון אולי אתן שיעורי בית בתחילת השיעור, ואח"כ תוספות שצצות תוך כדי עבודה

לתלמידים צעירים תמיד יש בעיה עם שיעורי הבית באמצע השיעור כשעולה שאלה הייתי רוצה שיחשבו עליה בבית זה שוב משהו שאני צריכה "להתרגל" אליו או אולי למצוא דרך להסביר לילדים מה הכוונה

יום א

באתי לחדר ההקרנה הממוחשב לא באתי מספיק מוקדם (שוב משהו שמורים למחשב צריכים ללמוד – להקדיש הפסקות זמן פנוי לבדיקת ציוד) הכל היה מנותק לא הצלחתי להעלות את התוכנה גם באתי עייפה מאוד אחרי שבת (בני היה חולה בבית חולים) עד שכולם הגיעו לחדר והתארגנו ללמידה (איפה החלום של כיתות קטנות?) עבר די הרבה זמן זהו זמן מבוזבז (זה לא קורה לי כמעט בכיתות הגבוהות) אח"כ "נעלמה" לי ההקרנה ולא יכולתי לעשות כלום כנראה שידעו שיש תקלה ולא דאגו להגיד לי לא נשאר לי אלא לעשות שיעור פרונטלי מאוד לא מוצלח כל כמה דקות חזרתי למחשב לראות אם התוכנה חזרה הקטע הזה של המחשב מוציא גם אותי מהריכוז הכתבתי די הרבה,

חלק מהדברים מיותרים, דיברתי יותר מדי, בקיצור היה גרוע
מה עשות מורות צעירות אם זה קורה להן

בשעה השנייה תוכנן שיהיה בוחן מתוכנן לכל השכבה נוסף על
כך יש לי בבית דו"חות מעבדה שמן הראוי היה להחזיר אותם
לפני הבוחן יש לי בעיה בנושא ההערכה של הדו"חות המוגשים
בזוגות, כי קשה לבדוק מי מן השניים אכן עבד ומי היה רק
"צופה" קשה לתת הערכה זוגית
כל הזמן מלווה אותי ההרגשה של "ביזבוז זמן", והשוואה מה
הייתי יכולה להספיק בחומר בלימוד רגיל נדמה לי שגם את
נושא הלימוד תוך חקירה עדיין לא אימצתי (הפנמתי)
הבוחן נראה לתלמידים קל מאוד, אבל נראה בבית
כל נושא ההפנמה של החומר תמיד הדאיג אותי עד כמה אני
מסוגלת להבחין בין ידע "חיצוני" ל"מפנמי" בעזרת המחשב
לפחות יודעים שסתם טכניקה לא עוזרת צריך להבין, ואולי זה
היתרון הגדול של התכנית הזאת

יום ג

בזמן כתיבת היומן לא הזכרתי את ישיבות "התמיכה" השבועיות
שיש לנו לכל הצוות הישיבות האלה אמורות להכין אותנו
לעבודה מסודרת אני עוד לא בטוחה שכך זה בפועל היום
חזרתי מהישיבה ברגשות מעורבים
בעצם אני לא יודעת למה להיות מודאגת, אבל משהו בכל זאת
מציק לי

ההישגים של התלמידים לא מי יודע מה, אבל החקירה והדיון
(אם אני עושה אותם כהלכה) הם תורמים המון הילדים פשוט
מדברים בשפה מתמטית

חוסר הוודאות מחזיר אותי בהרבה מקומות לתחושות של מורה
מתחילה ככל שעוברות השנים אני דווקא מאבדת את הביטחון
עכשיו אני יודעת עד כמה העבודה הזאת היא גישוש באפלה
(ה"החזרה" למוחו של הילד ולדרך חשיבתו תמיד הדאיגו אותי
בעיקר כשראיתי שכל אחד מבין אחרת)

יום ג

אחרי "הקיטורים" בישיבה השבועית על תלמידים חלשים שלא
מצליחים ללמוד לפי התכנית (וכאן זה בולט הרבה יותר מאשר
בתכנית רגילה), הכנתי שיעור עם עבודה עצמית בכתב
גם חילקתי לילדים דיסקטים עם התוכנה שיעבדו בבית 18
ילדים מתוך 40 מסוגלים לעבוד על התכנית בבית הם שמחו
מאוד ובוודאי יפיקו תועלת מזה

רוב השיעור עשו עבודה עצמית, אבל שוב לא כולם יש ילדים
שמסוגלים להעביר שיעור שלם בלי לעשות כלום פשוט לא ברור
לי מאין ההרגל הזה גם איומים של ציונים ומבחנים לא "מזיזים"
להם, גם לא שיחות אישיות בהפסקה לאט לאט אני מפסיקה
לראות את הכיתה קבוצה (או קבוצות) ורואה אותם כפרטים
ההתקרבות הזאת, היחס האישי לא עושה אותם תלמידים

טובים יותר, אבל אני מקבלת תמונה אמיתית על הנעשה יש
כבר שמונה תלמידים שרחוקים מהנלמד וכל מה שהם עושים
בכיתה אלה פעולות טכניות מינימליות

יום ה, שיעור מעבדה

תיכננתי מראש מה לעשות

יש שלושה שיעורים עד חופשת חנוכה ואני כבר מחכה לה מאוד
אני מרגישה "עייפות" של חוסר "חמצן" כך זה כנראה תמיד
בתכניות חדשות בסוף לומדים את כל השגיאות בהרבה נושאים
אני מרגישה כמו מורה בשנה הראשונה, אלא שחוש הביקורת
העצמית שלי הרבה יותר מפותח בשנה הראשונה הייתי די
מרוצה מעצמי (עד כמה שאני זוכרת)

בשיעור היו איתי גם אריק וגם מרכזת הפרוייקט אם הייתי
מורה חדשה בוודאי הייתי לחוצה מאוד, בגלל הביקורת בפועל,
חלק מהשיעור לימדנו לסרוגין זה לא היה רע, גם לילדים היה
טוב מאוד שיש יותר ממורה אחד בכיתה ראיתי איזה חור גדול
יש לי עדיין בביצוע תיפעול טכני ביחס למיומנות של המרכזת
אין להשוות בין מי שמלמד שנה ראשונה לבין זה שמלמד שנה
שנייה

בסוף השיעור קבועה המרכזת באופן חד-משמעי שהכיתה עובדת
מעולה ואני סתם ביקורתית כלפי עצמי וכנראה אין לי קני-מידה
לגבי שני דברים

א איך עובדים עם כיתה ז

ב מה משמעות עבודה במחשב

יש לי הרגלים וציפיות לגבי עבודה כיתתית שקשה לי כנראה
להשתחרר מהן 40 תלמידים יושבים בזוגות ומדברים זה עם
זה, האם הם לומדים כנראה שכני המחשב הוא כלי מרתק,
וללא ספק, בהרבה תחומים זה מחליף את ה"ברבורים" שלי
אבל צריך לדעת לקבל את זה ואף לשנות דפוסיים

יום ו

חלק מהזמן היה דיון כיתתי עשיתי עבודת הכנה למעבדה בחופשת
חנוכה אני חייבת לשבת ולבנות רשימה של כל ה"פישולים", הן
מבחינת הרגלים והן מבחינת התכנים, ולראות מה דורש שיפור
רציני מה שברור הוא שהידע המתמטי לא מספיק כדי להפעיל
את המחשב בצורה טובה

יש הרבה רצינות מאחורי התכנית לא הכול נאמר בהשתלמות
ואני צריכה להשלים זאת בעצמי
בישיבה הבאה נשב על דף עבודה חדש זה תמיד נותן לי הרגשה
טובה כאשר הדברים מוכנים ומובנים בדף עבודה גם לי וגם
לילדים קל יותר לעבוד (היצמדות לדפוסים ישנים)

בדיקת מבחנים בבית

בדיקת מבחנים תמיד מראה לי את הדברים שלא הדגשתי מספיק
כל נושא המסקנות מתוך חקירה עדיין לא נקלט טוב אצל
התלמידים שרידי הוראה פרונטלית מהיסודי יוצאים תלמידים

היתרון של מעבדה הוא ששם לא מלכלכים יש שם "חוקים" קבועים, תמיד מסודר, תמיד מכסים את המחשבים וכמו שמקבלים כיתה, ככה משאירים אותה לבאים אחריהם יש מין אווירה של כבוד למקום אין מיישמים זאת בכיתה רגילה בדקתי שיעורי בית (אני בודקת שיעורים כל פעם בדרך אחרת – פעם על הלוח, פעם בקריאה, בהתאם לנושא) המעבר של התלמידים לסימון משתנים והבנת מושג המשתנה מצוינים מתחילים להתגלות יתרונות התכנית

יחד עם זאת החלשים לא לומדים שיעורי העזר שלהם לא מספיקים (פעמיים בשבוע שעה) ואני מרגישה כישלון מוחלט אצלם החידוש הוא שהתחלתי לעשות הכנות בכל שיעור לקראת המעבדה בשיעור הבא כך כבר ברור להם מראש מה צריכה להיות הפעילות וחוסכים זמן רב (אולי היה עדיף שאכין להם דף ובו פירוט מה לחקור איזה תבנית לבחור ובאיזה קשרים להשתמש)

ברגע שהשיעור פרונטלי, אני מרגישה שלימדתי משהו (ליד המחשב, בכל פעם מחדש, קשה לי לעקוב מה בדיוק קורה) כתיבת הדו"חות עדיין דורשת שיפוף רציני כל-כך הייתי רוצה לצפות בשיעור של מישוהו אחר הבעיה היא שרובנו מלמדים באותה שעה ולמרות שכולם מכריזים על פתיחות, אין ביקורים אחד אצל השני

אחרי חופשת חנוכה, בגלל רענונות של אחרי חופש, יש לי הרגשה ש"התרגלתי" או למדתי "לחיות" עם הבעיות שלי ושל התלמידים, ואני משקיעה פחות מאמצים לפתור אותן

בישיבת צוות אני מקבלת חיזוקים הבעיות קיימות אצל כולם ולמרות הרצון למצוא פתרונות רציניים, כולנו עובדים על פתרון זמני

במחשבה עמוקה יותר עדיין לא ברור לי מדוע אני דמות כל-כך סמכותית בכיתות הגבוהות, וכל-כך לא סמכותית בכיתה ז' – האם אני מתחלקת ב"כבוד" עם המחשבי האם הוא מקור הידע והסמכותי הרי זאת הכוונה אבל מדוע קשה לי לחיות עם זה?

יום הורים

הורים מעטים מאוד הגיעו ליום ההורים אני חייבת לברר אצל המתנכח מה הייתה הסיבה הורים שהגיעו הביעו חרדה לגבי תכנית הניסוי, מה יהיה הלאה

הורים לתלמידים חלשים העלו נקודה חשובה מאוד אין מורה פרטי שמסוגל לעזור יש מעט מאוד מורים פרטיים שיועדים את התכנית – זאת נקודה שלא חשבנו עליה בכלל אני עדיין מרגישה רע מאוד בכל פעם שאני ממליצה להורים לקחת עזרה לילדיהם שוב מסוג הבעיות שעד היום לא מצאתי להן תשובה

מספר ימים שלא כתבתי (כשבוע) הרגשתי מין שובע מכתובה ומחזרה על עצמי הכתיבה לא משמשת עוד כמקור ל"עזרה" אלא כעול ושיגרה אני לא חוזרת מספיק אחורנית לחקור מה היו הבעיות

כותבים מסקנות מבלי להביא סימוכים, ובתכנית הזאת הבאת "הוכחות" למסקנות היא חלק חשוב מאוד כל פעם אני מופתעת מחדש עד כמה התלמידים מחקים אותי הם כמו מראה עד כמה צריך להיזהר מכל מלה שאומרים, כי אתה מקבל אותה חזרה (ויש אפילו חיקויי כתיבה מרושלת מהלוח עולים על כך רק בבדיקת מחברות או במבחנים) יש תלמידים שפשוט "שופכים" חזרה את מה ששמעו מבלי שהפנימו נורא מסקרן תמיד איזה אחוז תלמידים "מפנימים" ואיזה אחוז סתם פולטים חזרה בלי מחשבה יש מעט מאוד שאלות במבחן הבודקות את העניין הזה (אלה שאלות בחירה או שאלות קשות במיוחד) בהחלט צריך לתת את הדעת על אופן הבדיקה זה בוודאי לא בלעדי למתמטיקה המבחן נתן לי תמונה אחרת ממה שהייתי רגילה לראות במבחנים אחרים במבחנים אין תשובה אחידה לתרגילים, כל תלמיד רשאי להביא דוגמאות ולרשום תבניות הדבר מצריך בדיקה אינדיווידואלית של כל מבחן ומבחן הוא דורש מחשבה נפרדת על כל תלמיד – וזה המון עבודה

מבנה המבחן והתכנית אינם מאפשרים העתקה – שתמיד הפריעה לנו, המורים יש בכל זאת יתרונות! ראיתי במבחן, כי שלושה תלמידים, שדי מפריעים ומפוטפטים בשיעור, לומדים מצוין (אולי אני משעממת אותם?) בשיעור לפני חנוכה אני רוצה להקדיש זמן להחזרת מבחנים (יש תלמידים ששואנים את זה מאוד!) בשנים עברו עשיתי תמיד לכבוד חנוכה חידות גפרורים, אבל עם 40 תלמידים זה די מפחיד אותי הרעש והבלגן בוודאי יהיו איומים מצד שני, לחלק גדול מהתלמידים זה יהיה ריענון חשוב זה יוצר חשיבה יוצרת למה כשהייתי מורה צעירה לא היו לי כל-כך הרבה לבטים בענייני פשוט "קפצתי למים ושחיתתי"

את השיעור האחרון לפני חופשת חנוכה הקדשתי למשחקי גפרורים התלמידים התלהבו מאוד

חלק מהמשחקים היו בזוגות אני בכל אופן הרגשתי נהדר, כאן אני "בבית" אני יודעת שאני "קונה" אותם במשחקים שוב חזרה הבעיה של תלמידים שכבר סיימו לשחק או גילו את "הסוד" ואחרים עדיין רוצים להמשיך לשחק אחרי כל-כך הרבה שנים לא מצאתי פתרון לעניין תמיד זה משהו באמצע, לטובת אחד הצדדים מעניין, כך זה גם בעבודה במעבדה, אלא ששם כל אחד יכול להתקדם בקצב האישי שלו

המפתיע הוא שהילדים האלה הגיעו לכיתה ז' ואף פעם לא שיתקו בגפרורים ולא עשו חידות את התופעה הזו אני מגלה תמיד בחטיבה העליונה ומשתדלת לתת חידה שבועית, בעיקר לאלה שמעוניינים ומתמידים

אחרי חופשת חנוכה

כאשר אני מגיעה לכיתה אחרי הפסקה גדולה, באופן קבוע מתבזבז זמן רב על סידור הכיתה, איסוף הכלכלוך מהרצפה וכו' כנראה שעד סוף השנה אלחם בזה אני לא מוכנה להתפשר בעניין הזה ומקפידה לנקות את הכיתה, התורנים כבר נעשו, נעשו כל הפעולות האפשריות, ביניהן הסברה לא עוזר כלום!

בטוחה שאין אפשרות להציג את כולם אולי רק את היפים והטובים שבחם, ויהיה לי קשה עם האכזבה של אלה שלא יוצגו צריך לשקול את דרך הבחירה אולי התלמידים יבחרו בעצמם את מה שכדאי להציג

הבטחתי לשכפל עבודות טובות ולהציגן לכל הכיתה תלמידה חלשה מאוד כבר שאלה אותי מספר פעמים אם העבודה שלה תוצג ברור לי, שהעבודה שלה לא בדיוק מהטובות, אבל אין אאכזב אותה

כל שנה אני מגלה דברים חדשים ומכשולים חדשים זה כנראה מה שמיוחד בעבודה הזאת כל הזמן מגלים טעויות שעשינו ואתה כל הזמן בהרגשה שלא עשית עבודה מושלמת, שמשוה דורש שיפור תמיד יש תלמיד שלא הגעת אליו, תגובות שלא התאימו למצבים והתנהגויות שגויות יש דברים שאפשר לתקן בשיעור הבא ויש דברים שלא, אבל האפשרות הזאת של ב"שיעור הבא", תמיד מעודדת מחדש

לסיום

פרסום קטעים מיומני האישי אינו דבר קל, ובכל זאת ראיתי לנכון להביאם בפניכם, כדי שתוכלו לחוש את הבעיות ויחד עם זאת לתמוך ולחתעודד, ולומר אפשרי יש ביכולתי, אני המורה, "השמרן", ללכת עם הקידמה, ולמרות הקשיים שבדרך לצעוד עם תלמידי אל המאה הבאה!

כתיבת יומן היא עבודה קשה ובעיקר להתמיד בו ולהפיק ממנו תועלת להעמיד את עצמך כל הזמן מול "המראה" אינו דבר קל רוב השיעורים השבוע היו פרונטלים כרגיל ההתמודדות עם הניקיון הפרעות שוליות מבחוץ ומפנים להגיע ללמידה לקח זמן

מבדיקת הדו"חות האחרונים הייתי מרוצה יש כבר קבוצה של תלמידים שמתקשרת איתי חלק עושים רק את הנדרש וחלק כבר התחילו לעשות פרויקטים

התופעה החדשה היא הויכוח המתמטי – אני מצליחה לעורר ויכוח שנמשך לתוך ההפסקה וחלק ממשיכים להתווכח ליד הלוח על משהו שלא הסכימו עליו בשיעור (תיאור גרפי המתאים לתיאור מילולי, למשל, עורר "סערה" של ממש אצל ארבעה תלמידים) השתדלתי מאוד לא להביע דעה וגם לא להגיב פיסית על הויכוח, כי שפת הגוף שלי די מסגירה (הילדים יודעים "לקרוא את הפנים שלי) היה ברור מאוד שהם מחכים לשיפוט שלי היה לי חשוב שישכנעו זה את זה ללא העזרה שלי עדיין תרבות הויכוח מפריעה לי גם טון הדיבור (מגייסים את "מיתרי הקולי" לשכנוע) וגם דרך ההתבטאות, שהיא לא תמיד בהירה אבל עם הזמן ילמדו גם את זה מעניין ש"יתורה" כל-כך קדומה (יוון, רומי) חוזרת עכשיו דרך התכנית, והדיון החליף את דפי העבודה הנצחיים העובדה שהצלחתי להניע חלק מהכיתה לויכוח והתעניינות מעוררת תקווה לקראת הבאות בשיעור הבא נציג את הגרפים שהתלמידים סרטטו בפקט איני

